

РЕШЕНИЕ

№ 356

гр. Велико Търново, 29.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО в публично заседание на седми декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: ХРИСТО ТОМОВ

Членове: Йордан Воденичаров
Любка Милкова

при участието на секретаря Галина Д. Занчева
като разгледа докладваното от Йордан Воденичаров Въззивно гражданско дело № 20214100500652 по описа за 2021 година

За да се произнесе взе предвид:

Производство по реда на чл.258 и сл. ГПК.

Предмет на подадената от ответника КР. Д. В. чрез пълномощника му – адвокат Ц.Д. от ВТАК въззивна жалба е решение № 28/07.06.2021 г. по гр.д. № 255/2021 г. на РС Свищов, с което е осъден на основание чл.203, ал.2 КТ да заплати на Дриймс Транс“ ЕООД-София сумата 47 229 лева представляваща обезщетение за причинени на дружеството имуществени вреди, включващи и изразяващи се в стойността на наложена на същото санкция от 15 000 британски лири и наложена на него глоба от 6000 британски лири на основание факта на извършено на 20.07.2015 г. закононарушение – превозване на 15 нелегални емигранти, заедно със обезщетение за забава в размер на законната лихва от 07.08.2020 г. до окончателното изплащане на сумата, с молба за отмяната му и отхвърляне на предявения иск като неоснователен и недоказан, с присъждане на направените по производството разноски.

Наведени са оплаквания / доводи/ за неправилност и необоснованост на обжалваното решение, сведени най-общо до доказателствена неустановеност на материалноправния фактически състав/ хипотеза- както от обективна, така и от субективна страна / на приложената за случая от съда норма на закона.

Другата страна чрез пълномощника си – адвокат П.П. от САК оспорва жалбата по съображения за съответствие на решението с доказателствата по делото и материалния закон, с молба за потвърждаването му и присъждане на направените разноски пред въззивната инстанция.

Ищецът „Дриймс Транс“ ЕООД – гр.София чрез пълномощника си адвокат П.П. от САК твърди, че по силата на сключен с ответника КР. Д. В. трудов договор № 93/29.04.2015 г. същият е изпълнявал функциите на длъжността „шофьор на товарен автомобил- международни превози“, след като е запознат с всички вътрешни правила на

дружеството. Съгласно заповед № 171/30.04.2015 г. на управителя е бил командирован за периода 30.04.2015 г. до 30.07.2015 г. в страните от ЕС, други европейски държави и Турция . На 20.07.2015 г. в Контролна зона по имиграцията във Великобритания служители на Гранични войски на кралството откриват в поверения му и управляван от него товарен автомобил 15 скрити нелегални мигранти , поради което за установеното нарушение / превозването им / са наложени санкции , както следва: на дружеството – 15 000 британски лири и на ответника – 6000 британски лири, като за заплащането на глобата на последния първото е солидарно задължено. Общата стойност на санкциите – 21 000 британски лири , превърната в левовата равностойност на 47 229 лева е заплатена по банков път от дружеството на 05.10.2016 г. Ответникът макар и да е бил надлежно инструктиран с указания какви действия и проверки/ ефективни защитни мерки/ е длъжен да извършва с цел предотвратяване и недопускане превозването на нелегални мигранти , не ги е изпълнил.

Предвид горетвърдяното , моли съдът да постанови решение , с което да осъди ответника на основание чл.203, ал.2 КТ да му заплати обезщетение за причинените имуществени вреди в размер на 47 229 лева , заедно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху тази сума , считано от датата на завеждане на делото до окончателното ѝ изплащане , както и направените по производството разноски .

Ответникът е оспорил предявения иск с възражения за неговата неоснователност и недоказаност поради неустановеност на фактическия състав на пълната имуществена отговорност , изведен от нормата на чл.203, ал.2 КТ.

Съдът като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства приема за установено и обосновава следните правни изводи :

Фактите / обстоятелствата / - предмет на изложените в исковата молба твърдения са установени с достатъчна убедителност по смисъла на чл.154, ал.1 ГПК с представените писмени доказателства съобразно констатациите в мотивната част на обжалваното решение и тъй-като въззивният съд ги споделя, препраща към тях без да е нужно преповтарянето им – чл.272 ГПК.

Главният и съществен за правилното решаване на делото спорен материалноправен въпрос може да бъде поставен така : ако би се приело , че с поведението си при изпълнение на възложената му работа по трудов договор ответникът е причинил имуществена вреда на ищеца на стойност, съответстваща на размера на претендираното обезщетение , с фактически произход, какъвто се твърди, а именно присъствие в товарния камион на 15 нелегално преминаващи мигранти/ преселници/, установено от граничните власти на Великобритания, причиняването ѝ *умишлено ли е* по смисъла на чл.203, ал.2 КТ или не ?

Отговорът е отрицателен .

Пълна имуществена отговорност/ каквато тук очевидно се търси /, осъществима по съдебен ред- чл.211 КТ според съответно приложимите материалноправни норми на гражданския закон / ЗЗД/ работникът или служителът носи спрямо работодателя само в случаите/ изчерпателно изредени/ когато вредата е причинена от него *умишлено* или *е резултат на престъпление*/ което може и да не е умишлено, а непредпазливо, но във всички случаи трябва да е предварително установено с влязъл в сила на акт на наказателен съд- чл.124, ал.5 ГПК / или е причинена *не при или по повод* изпълнението на трудовите задължения- чл.203, ал.2 КТ, или накрая от липси – чл.207, т.2 КТ. При тълкуването на третата хипотеза на нормативния текст на чл.203, ал.2 КТ във връзка с първите две, следва правния извод , че умишленото причиняване на вредата на имуществото на работодателя / когато действието или бездействието на работника или служителя не съставлява престъпление по смисъла на чл.9 НК, а такива случаи на практика са по малко , тъй-като повечето умишлени деяния на причиняване на вреди са престъпления / или когато тя е резултат на престъпление трябва да *е при или по повод* изпълнението на трудовите задължения. На ответника като елемент от съдържанието на трудовото му правоотношение е вменено и задължението да вземе всички предпазителни подходящи мерки с цел да бъде осигурена ефективна защита на товарния автомобил срещу проникване в него / предотвратяването / на лица , които нелегално преминават през територията на една или

повече държави, с намерение да се заселят в друга държава, т.е. *да не допуска* изначалното им превозване или ако открие такива вече проникнали в камиона- да не ги превозва / вж. съдържанието с инструктивно повеление на представения по делото заверен препис на писмена декларация, подписана от ответника по посочения тематичен проблем/.

Недопускането разбира се е целено/ поради нормите на европейското и българското законодателства въвеждащи изисквания за борба срещу неправомерния трафик на хора/ от работодателя правомерно положение на нещата като обективен резултат на добросъвестно и точно изпълнение на разглежданото задължение / чл.63, ал.1 ЗЗД/. Допускането, щом не е настъпило поради обстоятелства/ каквито не се твърдят и доказват в конкретния случай/ извън възможността да бъдат субективно/ интелектуално / предвидени и/или обективно предотвратени и/или преодолени, въпреки волята за това / чл.81, ал.1 ЗЗД/ трябва да се приеме за израз на виновното му неизпълнение *поне* поради *небрежност*, чиято наличност тъкмо поради факта на последвалата вреда се предполага от закона / чл.45, ал.2, врс с чл.79, ал.1 ЗЗД / и се обяснява почти общоприето в теорията и практиката като неполагане на грижата на добрия стопанин/ чл.63, ал.2 ЗЗД/ , т.е. онази , която по абстрактен поведенчески модел полага всеки грижлив човек/ тук е безсмислено да се говори за груба небрежност, доколкото КТ в материята за имуществената отговорност на работника или служителя не я урежда като предпоставка за възникването ѝ в никоя хипотеза /.

Фактът , че на 20.07.2015 г. при претърсване на поверения на ответника за изпълнение на трудовите му функции като шофьор индивидуализиран товарен автомобил / съгласно издадената от името на дружеството работодател на основание чл. 5, ал.1 от НКСЧ заповед № 171/30.04.2015 г. / , извършено в Контролна зона -Кокел от служители на граничните войски/ власти/ на Великобритания в него са намерени укриващи се 15 нелегални мигранти е доказателствено необорен *логически* показател за гореказаното неизпълнение. Неподкрепеното с възражения , основани на конкретни обстоятелства / примерно не се твърди и доказва , че товарния автомобил е бил управляван от втори шофьор, поради което е неизбежно логично заключението , че вероятността шофьорът да не е бил ответникът е в сферата на неправдоподобността / оспорване на този факт като доказателствено неустановен е лишено от сериозна тежест, доколкото той се извежда от съдържанието на представеното по делото в превод на български език официално уведомително писмо от 18.08.2016 г. до дружеството- ищец / представящо решение- становище в отговор на подадено възражение срещу наложените имуществена санкция и глоба /, издадено от компетентно длъжностно лице към Отдел „Граждански наказания за нелегално превозвани мигранти“ при Гранични войски и не е последвало/ защото няма твърдения и доказателства да е последвало / обжалване пред съответния компетентен съд / обстоятелство с характер на някакво косвено доказателство за съответствие на **основанието** на наказанието с действителността /.

В случая неправомерният/ противоправният резултат , състоящ се във факта на превозване с товарния автомобил, поверен на ответника, на лица, имащи намерението нелегално да се преселят във Великобритания / това им намерение е ясно , щом те са открити при проверката в положението на укрити / скрити в същия автомобил на територията на тази държава , а превозването им до контролната зона е логически неопровержимо обстоятелство, тъй-като е практически немислимо и невъзможно те да са проникнали в него точно когато е спрял в тази зона / - несъответен на изискуемия обективизиран резултат на недопускане на такова превозване , *не може да се приеме* от доказателствата по делото, че е настъпил *нито* в резултат на престъпление , *нито* не при или по повод изпълнение на трудовите задължения.

А не може да се приеме , защото от официалното уведомително писмо , упоменато по-горе става недвусмислено ясно , че двойната санкция/ на дружеството- работодател и ответника шофьор/ наложена на основание Закона за имиграция и убежището от 1999 г. е административно-наказателна от гледище на нашето и британското законодателство / употребеният в превода понятиен израз „гражданско наказание „ по същността си означава точно това /.

Няма твърдения в исковата молба, нито представени надлежни писмени доказателства , изходящи от съдебен орган на Великобритания , с които да се установи

факта , че с влязъл в сила негов акт на ответника е наложено наказание за извършено престъпно деяние по превозването на укриващите се в управлението от него товарен автомобил нелегални мигранти.

Съдът няма право да правораздава само по житейски предположения и/или голословни твърдения.

Неправомерният факт/ резултат/ е настъпил /установен по време , когато ответникът е изпълнявал основното си трудово задължение по превоз на стоки / товари/, т.е. третата хипотеза на чл.203, ал.2 КТ е неприложима.

Както бе казано , повдигнатият от ответника спор е относно отрицанието да е приложима първата хипотеза.

Умишлено / т.е. със зла воля , недобросъвестно / в гражданското право действа или не действа онзи длъжник , който в определена обстановка съзнава неизпълнението на конкретно свое задължение и съответно опасността да причини вреди/ вредоносните му последици/ от неизпълнението , но въпреки това / с даденото свое целенасочено действие или бездействие/ иска да настъпи конкретен неправомерен/ противоположен / резултат или просто се съгласява с настъпването му, т.е. не прави нищо за да го предотврати- чл.11, ал.2 НК. Поради безспорното в теорията и практиката разбиране , че умишлената вина в гражданското право , за която липсва определение в ЗЗД и други граждански закони, съвпада и е логично да съвпада по съдържание с понятието ѝ в наказателното право, за пояснението ѝ се ползва горния нормативен текст.

Какъв е казуистичния неправомерен резултат с оглед предмета на спора бе посочено , а зада е умишлено създаден и следователно умишлено причинена вредата, чието обезщетяване се претендира , е достатъчно ответникът да е знаел , че в товарния камион ще се укриват и/или се укриват нелегални мигранти и нищо да не е предприел, за да предотврати или прекрати превозването им. По делото обаче няма събрани никакви доказателства за такова знание , т.е. по обективно мерило не се установяват обстоятелства, по- които да се съди за наличието му, нито дори се твърдят в конкретност такива в исковата молба , а само се внушава по предположение, че ги има.

Установено е / от официалното уведомително писмо/, че наказващият административен орган е приел, че наложените санкции се основават на липса на доказателства за въведена от дружеството – работодател ефективна система от мерки за защита/ включително и обучение на шофьора и осигуряване на чек лист за попълване с обозначаване на извършените от него проверки / с цел предотвратяване на превоз на нелегални мигранти, както и на доказателства , че самият ответник- шофьор е прилагал такива мерки / че е извършвал подходящи проверки на автомобила и на средствата за защита- заключващи механизми и пломби по време на пътуването и ги е документирал/. От липсата на доказателства за надлежно изпълнение по никакъв начин обаче не може да се направи несъмнен извод за умишлено неизпълнение, а както бе изложено по- горе, може само да се приеме по необорено от длъжника – ответник законово предположение/ той трябва да доказва точно изпълнение / наличие на неположена грижа на добрия стопанин / противоположна виновност поради небрежност/.

Установени са обстоятелствата , че товарният автомобил е бил плътно затворен и е имал поставена пломба , която е била счупена . Това счупване без каквито и да било други каузално свързани с него обстоятелства , не само не доказва умишлено създаване на неправомерния резултат от ответника , а напротив : по- скоро логически го изключва , тъй- като е трудно съвместимо със съображенията за намаляване на риска от разкриване на укритите нелегални мигранти при спирането на автомобила/ щом става дума за съзнателен превоз по схема / в контролната зона, поради това , че вероятността да бъде забелязано не е малка / особено при наличие на камери за наблюдение / и тази „външна“ нередност веднага би събудила подозрение у проверяващите служители за „вътрешна“ нередност.

Добросъвестност при облигациите и трудовите права и задължения/ които по същество пак са облигационни / означава етически осъзнато чувство за точно изпълнение на поет дълг и изпълнението му или на безвредно договаряне / чл.63, ал.1, чл.12 ЗЗД , чл.8, ал.1 КТ/ , и обратно : недобросъвестност ще значи липса на такова чувство и съзнание , че си поел дълг, но няма да го изпълняваш и/или не го изпълняваш. Освен това понятието

добросъвестност в гражданското право / в частност вещното / има и друго съдържание: *незнание* на определено обстоятелство с правно значение / чл.70, ал.1 ЗС/. Следователно умишъл и недобросъвестност в гражданското / и в частност – в трудовото, което ни интересува тук/, доколкото важно е общото начало, че без вина няма отговорност/ чл.81, ал.1 ЗЗД/ имат еднакво съдържание при осъществяването на имуществената отговорност и въобще – аргумент от чл. 82, изр.2-ро , вр. с чл.94 ЗЗД. Щом добросъвестността се предполага – аргумент от чл.70, ал.2 ЗС и чл. 8, ал.2 КТ , *няма как и недобросъвестността* , т.е. умишлената вина да се предполага от закона , нито е логично да се предполага поради несъгласието със здравия разум.

Правилото на чл.45, ал.2 ЗЗД , което в обхвата на деликтите казва, че вината се предполага до доказване на противното се отнася само до небрежната ѝ форма. Понеже повечето умишлени вредоносни деяния са уредени като престъпления, ако би се приело , че и умишълът в гражданското право се предполага , когато се разглеждат искове за вредите от тях , това би значело на практика гражданският съд да установява основанието на гражданската отговорност/ договорна, деликтна или някаква междинна , смесена между тях /, а именно факта на правонарушението с характер на престъпление по предположение , което е недопустимо – аргумент от чл.124, ал.5/ освен ако не са налице обстоятелствата , изключващи недопустимостта, предвидени в хипотезите на този текст /, чл.300, чл.229, ал.1, т.4 и т.5 ГПК . Така е , защото без вина няма правонарушение и съответно лична юридическа отговорност- чл.81, ал.1 ЗЗД, чл.9 НК. Ако би се допуснало подобно „лесно“ установяване на субективния елемент на умишленото правонарушение , ще се стигне понякога до опасни разминавания с доказаната истина при разглеждане на един и същ случай от гражданския и наказателния съд / първият осъжда да се плати обезщетение , а вторият оправдава по повдигнатото обвинение поради липса на умишъл за деянието , което оправдаване напълно компрометира съществуването на правонарушението като основание на имуществената отговорност/.

Следва в заключение да се отбележи , че според българския наказателен закон деянията , свързани с подпомагането и превозването по нелегален начин на лица влизайщи или излизайщи на/от територията на страната е уредено като умишлено престъпление/ чл.280, чл. 281 НК/ и е несъмнено, че е такова и съгласно законодателството на Великобритания и другите европейски държави .

Ето защо съдът приема , че макар и ответникът при упражняване на възложените му трудови функции да е причинил имуществена вреда на дружеството- ищец/претърпяна загуба/ на стойност , съответна на размера на претендираното обезщетение , пълната му имуществена отговорност следва да бъде отречена поради *доказателствената неустановеност* на обстоятелства , недвусмислено показващи , че причиняването е умишлено, както и въобще на всички хипотези на нормата на чл.203, ал.2 КТ.

Затова обжалваното решение подлежи на отмяна и предявения иск търпи санкция на отхвърляне като неоснователен и недоказан.

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал.3 ГПК ищецът дължи на ответника заплащане /възстановяване/ на направените от втория по производството разноски, които възлизат общо на 5444,58 лева / 2444,58 лева – пред въззивната инстанция и 3000 лева пред първата инстанция /и следва да бъде осъден да му плати тази сума.

Предвид, горното , съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по реда на чл.271, ал.1 ГПК Решение № 28/07.06.2021 г. по гр.д. № 255/2021 г. по описа на Районен съд- Свищов, вместо което постановява:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „ДРИЙМС ТРАНС“ ЕООД, с ЕИК 131079616, със седалище и адрес на управление : гр.София , бул.“Г. М. Димитров“ № 57 против КР. Д. В. , с ЕГН: ***, с постоянен адрес: с.*** , иск , с който се претендира вторият да бъде осъден да му заплати сумата 47 229 лева/ равностойност на 21 000 британски лири/ , представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразени в

заплащане от дружеството на наложена му имуществена санкция в размер на 15 000 британски лири , както на наложена на ответника глоба в размер на 6000 британски лири от съответния компетентен орган на Кралство Великобритания, поради факта , че на 20.07.2015 г. граничните му власти са открили укриващи се в управлявания от същия и поверен му по сключен между страните трудов договор товарен камион, 15 нелегални мигранти , което превозване е в нарушение на вменените му трудови задължения да спазва изискуемите предохранителни мерки да не се допуска такова, заедно с обезщетение за забава в размер на законната лихва , считано от датата на завеждане на делото до окончателното ѝ изплащане, като *неоснователен и недоказан*.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал.3 ГПК „ДРИЙМС ТРАНС“ ЕООД, с ЕИК 131079616, със седалище и адрес на управление : гр.София , бул.“Г. М. Димитров“ № 57 да заплати на КР. Д. В. , с ЕГН: ***, с постоянен адрес: с.***, сумата 5444,58 лева представляваща направени по производството / на двете съдебни инстанции/ разноски.

Решението може да се обжалва пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните .

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____